

## ***CŽV operacija „Baltasis eržilas“ – antroji holivudinio filmo „Raudonojo Spalio medžioklė“ serija?***

Perskaičius visas tris Bely knygas („Šėtono sąmokslas“, „Kontržvalgybininko užrašai“ <http://www.proza.ru/2008/02/19/336>, „Dievo sūnus“), o taip pat nuodugnai išanalizavus jų stilistiką, iškilo klausimas: iš kur šitoks pagyrūniškas stilius ir atviras melas apie pirmųjų TSRS asmenų veiklą. Šio melo pavyzdžiai trumpoje knygos turinio santraukoje:

### ***Šėtono sąmokslas. Igoris Bely***

#### Malchanas

Igoris BELY „ŠĖTONO SĄMOKSLAS“ Kontržvalgybininko išpažintis – M.: „BARS“, 2005. – 264 psl. Tiražas 10.000 egz.

Knygos autorius gimė 1932 metais. Nuo gimimo jis nešiojo Georgijaus Petrovičiaus Žerebčikovo vardą, tačiau būdamas šešiolikos metų (kaip specialios karinės-politinės TSRS kontržvalgybos bendradarbis) gavo antrąjį vardą – Igoris Vasiljevičius Belych. Toks štai „du viename“... Jis tiek kartų gelbėjo planetą nuo pasaulinės branduolinės katastrofos, kad ekraniniai Briuso Viliso ir Styveno Sigalo herojai atrodo kaip bejėgiai kūdikiai. Kapitonas Vrungelis ir baronas Miunchauzenas nervingai rūko paėję šonan...

Pasak autoriaus, specialioji karinė-politinė kontržvalgyba buvo sukurta RTFSR Liaudies komisarų tarybos (CHK PCФCP) 1918 metų gruodžio 22-os sprendimu Nr. 1017, Felikso Dzeržinskio pasiūlymu, „kovai su karinguoju imperializmu ir jo sudėtine dalimi – karinguoju judaizmu, kaip šalies viduje, taip ir už jos sienų“. Nuo 1942 gegužės ir iki 1972 metų jai vadovavo Georgijus Konstantinovičius Žukovas.

Neįmanoma susilaikyti trumpai nepapasakojus šios knygos turinio.

Pratarmėje autorius pristatomas kaip mokslininkas-istorikas, filosofijos ir istorijos daktaras, armijos generolas, dukart Tarybų Sąjungos Didvyris, specialios operatyvinės-analitinės TSRS tarnybos vadovas. Ir tai nepaisant to, kad nuo šešiolikos metų jis buvo įtrauktas į operatyvinį darbą ir neturėjo laiko užbaigti netgi vidurinę mokyklą.

Tačiau kaip jis apie save rašo!

„... Aš turiu nemažai apdovanojimų už nuopelnus, šešis kartus buvau sužeistas „taikos metu“, du kartus patyriau elektrošoką...“ Igoris-Georgijus kontržvalgybos dėmesį į save patraukė tuo momentu, kai gindamas savo draugę nuo išprievartavimo vienas mušėsi su šešiais čečėnų ir azerbaidžaniečių paaugliais. Tuo metu jam buvo viso labo šešiolika metų. Šis epizodas įvyko tarybiniame Džuvalos ūkyje, Kazachstane. Jis nugalėjo tame susirėmime, o jo priešininkai nesugebėjo nueiti savo kojomis, kai kurie nušliaužė.

Iškart po ištikimybės ir slaptumo priesaikos pasirašymo naujasis bendradarbis ėmėsi apdirbinėti rimtą anglų špioną Helen Breun, kuri be proto įsimylėjo mūsų jaunąjį herojų (nežiūrint to, kad buvo vyresnė už jį dešimčia-penkiolika metų). Su jos pagalba jis susekė platų antitarybininkų tinklą, kurio branduolys buvo žydų-kortuotojų gauja, dėl kurios likvidavimo įsakymą davė asmeniškai G.K. Žukovas.

1952 metais, Maskvoje, Žukovas įteikia Igoriui-Georgijui kapitono antpečius ir pakviečia susitikti su Josifu Visarionovičiumi Stalinu. Toliau seka fantastiško vaizdo aprašymas: dvidešimtmetis vaikinukas duota patarimus valstybės vadovui ir šios valstybės gynybinių pajėgų vadui apie tai, kad ministrui Berijai reikalinga akyla kontržvalgybos priežiūra...

Nėra žodžių!

Žvalgybininkas Bely sėkmingai demaskuoja CŽV sąmokslą, sulaikant Helen Breun paima su Berija suderintus dokumentus, pasirašytus Aleno Daleso, Hario Trumeno Dvaito Eizenhauerio. Šiuose dokumentuose įvardinta antitarybinio perversmo data (1953 m. liepos 1), šalies suskaldymas į 516 minivalstybių ir metodai kaip penkis kartus sumažinti TSRS gyventojų skaičių per vienerius kalendorinius metus.

Būtent Igoris Bely, savo rankomis, G.K. Žukovo įsakymu, 1953 metų birželio 27 dviem šūviais į galvą nužudė visagalį Laurentijų Beriją.

Už šį žygdarbį jis buvo apdovanotas Tarybų Sąjungos didvyrio vardu ir pulkininko laipsniu (dvidešimt vienerių metų).

Autorius užtikrintai rašo apie ruošiosio pasaulinį karą tarptautinės masonų ložės (kur įėjo Kaganovičius, Sverdlovas, Berija, Trockis ir kai kurie kiti aukšti TSRS vadovybės atstovai) pinkles. Nuo 53 metų rgpjūčio ir iki 55 metų pavasario pradžios mūsų herojus likviduoja banderovininkų judėjimą vakarų Ukrainoje. O 1955 metų liepos 23 atvyksta į Budapeštą, pasivadinęs Sergejumi Ivanovičiumi Skorochodovu. Taipriai bendradarbiaudamas su Jurijumi Vladimirovičiumi Andropovu jis vadovauja kontržvalgybine veikla

Vengrijos teritorijoje. Po sugrįžimo į Maskvą patenka į potencialaus priešo Bulganino nemalonę. Tačiau Žukovas išgelbėja savo protežę ir išsiunčia atgal į Vengriją (asmeniniu Andropovo prašymu). Prieš išvykstant, N.S. Chruščiovas suteikia jaunajam kontržvalgybininkui generolo-majoro laipsnį.

Maždaug tuo laiku autorius įstoja į Taškento žemės ūkio(!) mechanizacijos technikumą. Po sėkmingai atliktos užduoties Vengrijoje, 1956 metų lapkritį Igoris Bely keliauja į Kiniją susitikti su Čžou En Lajumi.

O gruodžio 6, 10:00 kontržvalgybininkas Igoris Bely veda derybas su Mao Cze Dunu pastarojo rezidencijoje šalia Pekino. Šio susitikimo finale Bely buvo įteikti dokumentai nekliudomam perėjimui ir pravažiuvimui į Kinijos Liaudies Respublikos teritoriją bet kurioje Kinijos-Tarybų Sąjungos sienos vietoje.

Juos pasirašė asmeniškai Mao Cze Dunas.

1959 metų balandžio 19, į autoriaus (kuris tuo metu buvo netoli Alatau) gimtadienį atskrido N.S. Chruščiovas ir padovanojo jam auksinį laikrodį (nusisegęs nuo rankos). Be to, Chruščiovas paskelbė, kad apdovanoja gimtuvininką Lenino ordinu. Tų pačių metų birželį autorius vadovauja įvykiams Kuboje, du kartus užbėga už akių bandymams fiziškai pašalinti JAV prezidentą Džoną Kenedį ir apsigina diplomą savo žemės ūkio technikume. Tuo metu jis jau gavęs generolo-leitenanto laipsnį (27 metų).

Po to autorius aprašo savo susitikimą 1960 metų spalio 20 su broliais Kenedžiais Kalifornijoje, kur susitaria dėl slapto JAV ir TSRS lyderių susitikimo Gvantanamo bazėje.

Netgi tą batą, kuriuo N.S. Chruščiovas trankė JTO tribūną, „sugalvojo“ kontržvalgybininkas Bely. Jis gi ir prainstruktavo Nikitą Sergejevičių kaip juo trunkyti.

Už sėkmingą pasaulinio karo kurstymo nutraukimą Igoris Bely 1962 metų lapkritį gauna antrąją Tarybų Sąjungos didvyrio žvaigždę ir generolo-pulkininko laipsnį.

Autorius praneša tokius duomenis: daugiau nei pusė Martino Bormano aukso (apie 20.000 tonų) buvo atimta per taikių gyventojų kratas; Josifas Molis amerikiečiams perdavė apie 400 tonų užkenservuoto pirmos grupės kraujo, kurį išsiurbė iš karo belaisvių slavų; kad 1963 metų kovą bandė Bolivijoje (kurioje tuo metu valdė, Igoro Bely tvirtinimu, diktatorius Diuvalje) likviduoti Bormaną; kad Dalase, Džono Kenedžio nužudymo metu pirmąjį šūvį iššovė Karelas Voityla, antrąjį – Menachemas Beginas ir abudu šūviai tapo lemtingi.

Kas dėl Osvaldo, tai jis pataikė į nugarą gubernatoriui Konoliui. Be to, pasikėsiniame dalyvavo ir Alenas Dalesas, Lindonas Džonsonas, Icchakas Šamiras ir Golda Mėjer.

Igorio Bely tvirtinimu, pasitarime pas N.S. Chruščiovą, 1964 metų kovo pirmąją 11:00, dalyvaujant G.K. Žukovui, Podgornui, Kosyginui ir Semičastnui, jam buvo pasiūlyta užimti TSKP CK pirmojo sekretoriaus postą. Jis iš kuklumo atsisakė.

Prie Brežnevo (kurio tikroji pavardė, autoriaus tvirtinimu, – Galimbovskis) autorius įsižeidė dėl to, kad už operaciją Čekoslovakijoje jį apdovanojo I-ojo laipsnio Šlovės ordinu, o ne trečiaja Didvyrio žvaigžde. Jis tai įvertino kaip chamizmą iš Brežnevo pusės ir pasakė, jog iš jo rankų nepriims nė vieno apdovanojimo. Pranešama, kad SVPK 1978 metais užfiksavo M.S. Gorbačiovo ir Margaret Tetčer susitikimo Anglijoje faktą.

Nepaisant nesutarimų, Brežnevas 1981 metų balandį siūlo Igoriui Bely imtis vadovauti KGB. Šis vėl atsisako.

1982 metais Igoris Vasiljevičius Bely gavo (atseit) armijos generolo laipsnį.

Autoriaus žodžiais, J.V. Andropovas mirė dėl to, kad gydytojas-žudikas (toks Gruzdmanas) naudodamas kateterį į sveiką inkstą suleido lavoninių žiurkių nuodų. Gydytoją nušovė aerouoste, šiam bandant pabėgti.

Igoris Bely užbaigia savo knygą žodžiais: „Tai mano pirmasis pasakojimas. „Šėtono sąmokslas“ – tai tik pradžia. Laukite tęsinio“.

Su tam tikra baime lauksiu šito.

Kasgi dar gali gimti šioje pakvaišusioje galvoje...

\*

\*

\*

Išties, iš kurgi toks pašėlęs stilius, būdingas Holivudiniams „Laukinių vakarų“ epochos koviniams filmams. Po to tapo aišku „iš kurgi“: toks stilius būdingas visiems holivudiniams filmams apie TSRS. Ypatingai ryškiai jis išreikštas holivudiniame filme (JAV ekranuose pasirodė 1989 metais) „Raudonojo spalio medžioklė“, kur Karinio jūrų laivyno Atominių povandeninio laivo „Raudonasis spalis“ zampolitas – pavarde Putinas. Jį nužudo APL vadas – latvis, kadangi zampolitas Putinas, atseit, galėjo sutrukdyti atiduoti valtį JAV-oms. Filme TSRS Karinio jūrų laivyno APL, pastatytas pagal 941 projektą „Akula“ (JAV KJL tapo žinomas dėl paties aukščiausio tarp KJL Atominių povandeninių laivų skleidžiamo garso lygio, ir todėl pas juos gavo vardą – „bliuananti karvė“. Šiuo metu tokio tipo APL arba supjaustyti į metalo laužą, arba išbraukti iš veikiančio laivyno sudėties),

atseit prasiveržia pro visą priešlaivinę JAV gynybą, po ko jos vadas atiduoda ją JAV vyriausybei. Sumažintą triukšmo lygį atominiame povandeniniame laive „Raudonasis spalvis“ atseit užtikrina joje sumontuotas hidreaktyvinis varytuvas.

Žinoma, minia amerikiečių ir rusų kino žiūrovų, nesusipažinę su šia labai specifine akustikos ir hidrodinamikos sritimi, gali būti, ir patikės visomis amerikietiško filmo kvailystėmis, tačiau tie, kas šiuo klausimu profesionaliai užsiėmė praeito šimtmečio 80-aisiais metais, puikiai žino, jog hidreaktyvinio, atseit, mažai triukšmingo varytuvo idėją mums specialiai pametėjo CŽVistai tam, kad mes sukištume į ši projektą kiek galima daugiau pinigų. Jie taipogi žino, kad tai – atvira provokacija, kadangi pagal visus skaičiavimus toks varytuvas realiai ne sumažina, o padidina APL triukšmingumą.



Kai kurie tėvynainiai analitikai – nekompetetingi karinių laivų statyboje – iki šiol tiki, kad bent jau kai kuriuose JAV povandeniniuose laivuose sumontuoti hidreaktyviniai varytuvai. Jie nurodo į tokio tipo fotografijas, kaip pateiktoji kairėje. Tikrovėje, valtys laivagalyje – ne hidreaktyvinis varytuvas, o iškrovos įrenginys, kuris specialiai užmaunamas ant laivo sraigto, kad būtų pašalinta atrama sraigtui jam besisukant. Tokie iškrovos įrenginiai naudojami aukštos kultūros, vertinant laivų statybos aspektu, šalyse tam, kad energetinę laivo sistemą galima būtų išbandyti visais eksploataciniais režimais,

pasistačius laivą prie statybinės gamyklos krantinės – neplaukiant į jūrą. Tai užtikrina žymią laiko ir lėšų ekonomiją, atliekant derinimo darbus, o pasireiškus kokiems nors gedimams, laivo netektų buksyruoti iš bandymų rajono, tam kad juos pašalinti. Valstybėse, kur inžinieriai neužsiėmę darbu pagal specialybę, nekurie „mokslo šviesuliai“ tokių fotografijų pagrindu toliau daro išvadas apie tai, kad JAV pasiekė neįtikėtino progreso akustiniame povandeninių valčių slapume, dėka „stebuklingo vandensvaidžio“. Būtent jie (arba dėl asmeninio durnumo, arba todėl, kad TSRS laikais buvo „įtakos agentai“) su putomis ant lūpų įrodinėjo, kad ir mums reikia KJL Atominiuose povandeniniuose laivuose montuoti hidreaktyvinius varytuvus, jog neatsiliktumėm akustiniu slapumu nuo galimo priešininko. Apie tai, kad JAV-jų Karinėse jūrų pajėgose visiškai kitokia laivyno kūrimo filosofija, iš kurios išplaukia ir kitokie taktiniai-techniniai reikalavimai laivams, ir šitie kitokie reikalavimai išsireiškia kitokiomis konstrukcijomis, technologijomis ir laivo kūrimo procesų organizacijomis, tėvynainiai „analitikai“ netgi neįtaria ir „svetima jiems“ laivų statybos filosofija nesidomi: vieniems tokia filosofija – banali „plepalogija“, o kitiems pernelyg abstrakti ir sudėtinga, o jiems reikia tiesiog šiandien – „dirbti darbus“.

70-ųjų pabaigoje ir 80-ųjų pradžioje, įtakojant tokiems „analitikams“, TSRS-oje, galimos hidreaktyvinių varytuvų įrengimo Karinio jūrų laivyno Atominiuose povandeniniuose laivuose naudos tyrimams, buvo išskirti ženklūs finansiniai resursai. Laimei, tuomet sveikas protas visgi nugalėjo ir šio projekto darbai baigėsi laboratorinių ir teorinių tyrimų lygmenyje – toliau to reikalai nepajudėjo: nė ant vieno Karinio jūrų laivyno APL hidreaktyviniai varytuvai sumontuoti nebuvo.

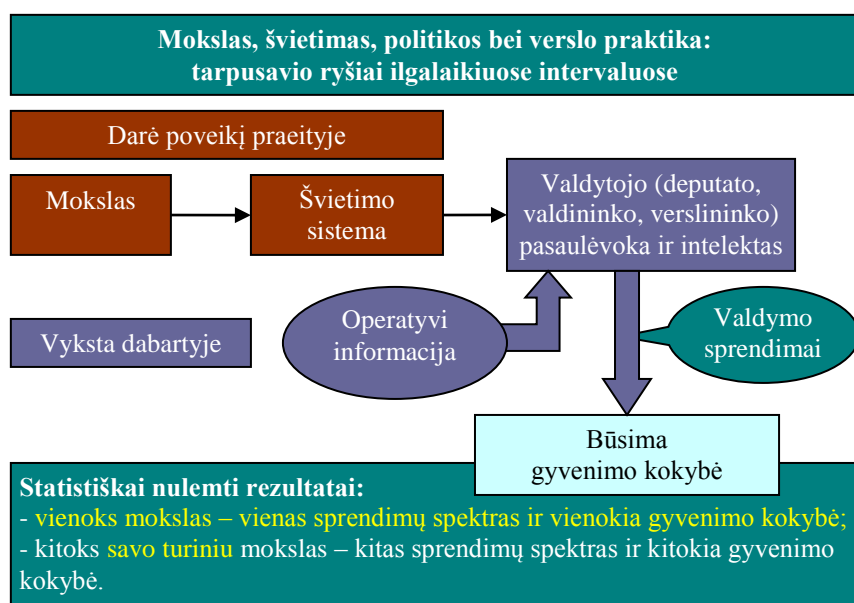
JAV-ose tai puikiai žinojo, tačiau kadangi amerikiečiai jau buvo paišlaidavę, diegdami į kai kurių „mūsų mokslo šviesulių“ protus panašias provokacines idėjas, tai jie nusprendė tai realizuoti tas idėjas bent jau amerikietiška kine. Taip atsirado kinoekraninis tarybinis Atominiis povandeninis laivas su hidreaktyviniu varytuvu – pats tyliausias APL pasaulyje – „Raudonasis spalvis“. Kitais žodžiais tariant, šiame filme visa, kas „juoda“ rodoma kaip „balta“, o balta, kaip juoda. Primityvus metodas, bet „pyplai chavajet“ tai su malonumu, užmiršę ir apie fiziką, ir apie politiką.

Lygiai taip pat šitas stilius: „imk visa kas juoda ir pateik tai kaip balto pavidalu“, išlaikytas visose Igorio Bely knygos. Manome, kad ir Georgijaus Žerebškovo pseudonimas – „Bely“ (rusiškai – baltasis) – pasirinktas tokiais pat išskaičiavimais. Mūsų nuomonė: visos Igorio Belovo knygos buvo rašomos CŽV profesionalų, drauge su Holivudo raševomis. Ir nereikia stebėtis, jeigu atsiras Holivudo (arba jo „Mosfilminio“ filialo) filmas „Kontržvalgybininko žygdarbis“ (daugelis, tikriausiai, prisimena puikų tarybinį filmą „Žvalgo žygdarbis“), kuris kažkur CŽV specsaugyklose galbūt netgi turi kodinį pavadinimą – „Operacija Baltasis Kumeliukas“ (aliuzija į autoriaus ir

personažo vardus – rusiškai „žerebionok“ – kumeliukas). Ir reikia būti tam pasiruošus, kadangi, taip vadinama Rusijos masinių informavimo priemonių „nepriklausomybė“ jau senai išėjo už valstybės saugumo ribų.

Iš čia taip daug fantastikos keistose Igorio Bely knygose, kurios spausdinamos iki šimto tūkstančio egzempliorių ir daugiau tiražais. Bet kuris tarybinis skaitytojas priims jas kaip bepročio, pabėgusio iš psichiatrinės klinikos paistalus. Tuomet į ką taikomasi šiomis knygomis? – Į jaunosios kartos atstovus, gimusius po 1991 metų rugpjūčio pučo. Jie mokosi šiuolaikinėse mokyklose, kuriose šiais, liberalios demokratijos, laikais TSRS istorija pateikiama kaip tėvyninių liberalų fantazijos apie tarybinę praeitį.

Kai tik tai tapo aišku, viskas stojosi į savo vietas ir visų trijų Igorio Belovo knygų kvailysčių priežastims atsirado adekvatus paaiškinimas. Kodėl šitie, taip vadinami, „karinio-politinio kontržvalgybininko atviravimai“ iškilo būtent dabar – tai atskiras klausimas. Nebuvo tokios struktūros – SKPK (Speciali karinė-politinė kontržvalgyba) nei pačioje KGB, nei prie TSKP CK. Ši struktūra – CŽV veikėjų fantazijos vaisius, sugalvotas Lenglyje (CŽV būstinė) naujame informacinio karo etape, o visą CŽV operaciją – „Baltasis kumeliukas“ prasminga nagrinėti kaip antrąją hollywoodinės klastotės „Raudonojo spalio medžioklė“ seriją.



Pagrindinė knygos nesąmonė – visai ne tai, kad 27 metų žmogus tapo generolu: organizaciniai grynulio sugebėjimai gali leisti tam įvykti. Pagrindinė nesąmonė tai, kad de jure neegzistuojanti spectarnyba gali sąveikauti su valdžios organais, egzistuojančiais ir de jure, ir de facto, tik per savo periferijos pasistūmėjimus juose. Tai yra, super-KGB – SKPK pasirodo kaip vakarietiškos masonijos analogas, jeigu kalbama apie jos sąveikos principus su viešais politikais ir valstybės organais. Toliau visa

šitos cėžėvistinės klastotės tematika – smulkios intrigos, lyginant su pasaulinės politikos mąstais ir procesų, kuriuos būtina valdyti, trukme. „Smulkios intrigos“ gali tik aptarnauti procesų, trunkančių dešimtmečius ir ilgiau, valdymą. Tačiau apie tokius procesus ir apie jų valdymą, apie valdymo koncepciją globaliajame ir užsienio politikos lygiuose, knygose – nė žodžio. Tai leidžia daryti išvadą: Net jeigu tokia „kontora“ TSRS-oje F.E. Dzeržinskio teikimu ir būtų egzistavusi realiai, tai ji neverta ir sudilusio skatiko. Jeigu jinai, visų pirma, būtų realiai egzistavusi, o visų antra, jeigu būtų buvusi kažko realiai verta, tai ją, visų pirmiausia, domintų procesas pavaizduotas paveiksliuke aukščiau: *Kaip, – ir pagal turinį – koks mokslas apie visuomenę, per švietimo sistemą virsta realia valstybės valdymo praktika?*

Ir, jeigu Bely aprašoma „kontora“, visų pirma, iš tikrųjų egzistuoūtų, ir, visų antra, iš tikrųjų dirbtų, tai ji postalininės epochos TSRS Gosplano (Valstybės plano komiteto) vadovams ir TSRS premjerams būtų turėjusi klausimų 10 – 20 metų griežto režimo, o taipogi būtų turėjusi klausimai pagal straipsnius, už kuriuos sušaudoma, akademikams-ekonomistams A.G. Aganbegianui, T.I. Zaslavskajai ir kai kuriems kitiems, kas užsiiminėjo visuomeniniais mokslais taip, jog privestų TSRS visuomenę ir vadovybę prie išvados: „Taigi čia reikia visą sistemą keisti“, kas buvo numanoma kaip „ne socializmas su žmogišku veidu“, o kapitalizmo restauracija, bet ne valstybinio-monopolistinio ir aukštųjų technologijų, o kolonijinio tipo.

Ir vėlgi, jei viskas, ką rašo „Baltasis Kumeliukas“ – tiesa, tuomet kurgi ūgtelėjusi SKPK pamaina, ir kodėl jie „nepraprofilaktino“ tokių vaikinų kaip Gaidaras, Čiubaisas, Kochas, Gusinskis, Berezovskis, Jelcinas ir daugybės kitų svanidžių bei poznerių?

Visa aukščiau išdėstyta leidžia vienareikšmiškai įvertinti tekstus: tai – strateginio mastelio ideologinė diversija, kurios paskirtis surinkti patriotiškai nusiteikusių masotę iš nemokšiško jaunimėlių ir vesti juos į mūsų „už teisingumą“ po išskalbtomis ir išverstomis į kitą pusę Trečiojo reicho vėliavomis.

Vienu metu su I. Bely knygomis mums buvo atsiųstas kiniečių multfilmas, kurį galima pasižiūrėti sekant šia nuoroda: [http://www.youtube.com/watch?v=sV\\_DYvzCeIA](http://www.youtube.com/watch?v=sV_DYvzCeIA). Filmukas sukurtas kaip Pekino universiteto studentės diplominis darbas. Mes jį išsiuntinėjome į šalis, kuriose yra mūsų respondentų, prašydami pabandyti atskleisti multfilmo simboliką. Adekvačiausią iššifravimą gavome iš Kanados, kur vyksta aktyvi šios šalies kinietizacija, ir gali būti būtent dėl to tenai kinietiškas mentalitetas atsiskleidžia adekvačiausiai. Filmukas sukurtas kiniamis ir rusams – yra rusiški titrai. Multfilme yra visi: ir Stalinas, ir Trockis, ir trockistai-marksistai, bet atskirai išskirtas „bjaurusis ančiukas“ Berija, kurį kažkodėl nubaudė tylėjimu (surišo snapą) už tai, kad jis paslėpė „raudonąją piramidėlę“ arba „raudonąjį stogą“ (pastarasis terminis – siejasi su TSRS užsienio žvalgyba). Gali būti, kalba eina apie Berijos archyvą, kurį stengėsi išgauti Chruščiovas ir Malenkovas (pastarasis kameroje lankė suimtą Berijos sūnų – Sergo, prašydamas nurodyti kur saugomas jo tėvo archyvas). Įspūdis toks, jog Kinijos vadovybė žino šį bei tą apie šitą archyvą, jeigu apskritai pati nesaugo jo „iki geresnių laikų“.

Tai irgi kažkaip susiję su Igorio Bely knygomis, kuriose aiškiai išvelgiama pagrindinė visų trijų knygų siužeto linija – pateisinti trockistą Chruščiovą ir jo bendrininkus, organizavusius 1953 metų birželio 26-osios valstybinį perversmą. 1991 metų rugpjūčio 18 – 22 valstybės perversmas, įvykdytas Gorbačiovo, Jelcino ir jų parankinių – liberalų tarsi „nukopijuotas“ nuo 1953 metų perversmo ir pagal instrukcijas iš Lenglio. Šis – antrasis valstybės perversmas per TSRS gyvavimo istoriją – užbaigė ilgai trukusį kapitalizmo restauracijos etapą Rusijoje, kurio algoritmas glausta simboline forma parodomas kinų multfilme.

Matyt, Berijos archyvuose buvo daug ko apie Chruščiovo ir jo bendrininkų nusikaltimus. Tai – pagrindinė Lavrentijaus Pavlovičiaus Berijos nužudymo 1953 metų birželio 26-ąją, be teismo ir tyrimo, priežastis, po ko TSRS-os visuomenei visa kas balta buvo pateikta kaip juoda, o visi besiveržiančių į valdžią trockistų nusikaltimai buvo prirašyti L.P. Berijai.

Būdamas puikus Stalino laikų valdytojas, Berija labiausiai kvalifikuotai realizavo Stalino strategiją. Vis dėlto, skirtingai nuo Stalinas, kuris nuodugnai žinojo Bibliją dėka seminaristinio išsilavinimo ir, mažų mažiausiai, „jutimų“ lygmenyje gretino ją su gyvenimu, Berija (sprendžiant pagal išdava) nesugebėjo pakilti iki Biblijos, kaip globalizacijos koncepcijos, o taip pat žydu vaidmens globalizacijoje – kaip Globalaus Prediktoriaus periferijos supratimo.

Vidinis TSRS Prediktorius  
2013 metų rugpjūčio 3

Vertimas 2013 metų lapkritis – gruodis